

KRISTĪNA LORENA

Paradīzes problēma

NO ANĢĻU VALODAS TULKOJUSI
DINA KĀRKLIŅA

UDK 821.111(73)-3
Lo523

Christina Lauren
PARADISE PROBLEM

Copyright © 2024 by Christina Lauren
All rights reserved
Translation copyright © 2024

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autorei iztēles auglis.
Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt bez apgāda rakstiskas atļaujas ir aizliegts.

Izdevniecība *Prometejs*
SIA Prometejs AB, Tiltā ielā 20
www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Dina Kārklīņa*
Redaktore *Ilze Jansone*
Korektore *Austra Pudāne*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*, 2025
ISBN 978-9934-553-91-2
Grāmata iespiesta SIA Jelgavas tipogrāfija

Prologs

Anna

Dienā, kad vīrs izvācas no mūsu dzīvokļa, klajā nāk *PlayStation* spēle *Resident Evil Village*, un jūs, iespējams, brīnītos, uzzinājuši, kurš no šiem notikumiem uz mani atstāj lielāku emocionālo iespaidu.

Tomēr paturot prātā, ka neesmu briesmone un mēs tik tiešām esam priecīgi mājojuši šajā dzīvoklī jau divus gadus, es daru to, ko darītu jebkura sieviete, kura pēc laulības šķiršanas tikusi pie dīvāna un televizora: ar uzmundrinošu smaidu noskatos, kā Vests un viņa divi muskuļainie zinātnes brāļi, kas pavisam nesen tikuši pie filozofijas doktora grāda, stiepj uz ietves malā novietoto kravas furgonu kasti pēc kastes, ēdamistabas krēslu pēc ēdamistabas krēsla, koferi pēc kofera, un arī visus atlikušos deviņdesmit procentus mēbeļu un citu lietu. Tagad man pie dvēseles nav gandrīz nekādas pasaulīgas mantas, un tas droši vien ir nedaudz skumji — pēdējo divu gadu laikā esmu bieži izmantojusi Vestam piederošās lietas —, taču šis mirklis ir bijis neizbēgams.

Vismaz varu mierināt sevi ar apziņu, ka pēc divām nedēļām sakravāt pašai savas mantas būs ievērojami vieglāk.

Ārā pie ietves Vests iznāk no furgona un graciozi nolēc uz ielas, noskatīdamies augšup uz to, kas noteikti ir ārkārtīgi rūpīgi paveikts sakravāšanas darbs. Jums būtu vajadzējis redzēt mūsu pieliekamo: tas patiesi bija katalogizācijas ģenija veikums. Mans pedantiskais bijušais ir divdesmit astoņus gadus vecs, nemēdz bieži runāt un ir viens no tiem neticami spējīgajiem vīriešiem, kuri šķietami viegli tiek galā ar tādām sarežģītām nodarbēm kā nodokļu aprēķināšana un caurumu aizlāpīšana rīģipsī. Jāatzīst, ka Vests ir ne vien seksīgi prasmīgs, bet arī ļoti izskatīgs. Viņš ir tas ideālais gara auguma un muskuļu apvienojums, lai gan man nav ne jausmas, cik garš viņš ir. Vai ir dīvaini, ka nekad neesmu par to apvaicājusies? Apzinos, ka gandrīz visas gara auguma sievietes ir kā apsēstas ar citu cilvēku auguma garumu, taču man nekad nav bijis par to intereses. Esmu pazinusi daudzus vīriešus — garākus, īsākus, precīzi tikpat garus kā es. Zinu vienīgi to, ka manas acis ir Vesta zoda augstumā. Mūsu kāzās viņam nācās pieliekties, lai mani noskūpstītu.

Jau veselu mūžību neesmu domājusi par to dienu, bet laikam gan ir loģiski, ka tagad par to domāju. Sajūta ir tāda, it kā tas būtu noticis pirms veselas mūžības. Šis piedzīvojums ir ildzis divus gadus, un es labāk pazīstu viņa atstāto dīvānu, nekā viņu pašu.

Tagad, nostājies uz ietves, viņš pagriežas un uzlūko mani. Mūsu acis sastopas, un man pakrūtē uzrodas dīvaini viļņojoša sajūta, viegls reibonis. Pie vainas nav zems cukura līmenis asinīs; skatīdamās, kā viņš kravājas, esmu izēdusi pusi pakas čipsu ar halapenjo garšu. Un arī karstums nav vainīgs; maijs Losandželosā ir īsta mērenības definīcija. Man prātā uzrodas savāda doma: *tas ir viņa dēļ*.

Vesta acis ir tādā krāsā kā cauri viskijam plūstoša saules gaisma. Viņa mati ir tieši tādā pašā krāsā, tikai ar vairākām saules izbalinātām šķipsnām, un tik biezi, ka man ir aizdomas: jau to dēļ vien es vairs nevarēšu skatīties uz citiem vīriešiem. Reiz mēģināju tos uzgleznot, jaukdama caurspīdīgo oksīda sarkano ezera toni ar *Old Holland* firmas dzeltenīgi brūno, taču īsti nesanāca tā, kā vajag, un, tiklīdz biju apjēgusi, cik ļoti mani kaitina tas, ka nespēju dabūt uz audekla precīzu viņa matu krāsu, uzreiz sāku prātot, kāpēc es vispār ar to tik cītīgi noņemos.

Joprojām cieši skatīdamies man acīs, Vests pienāk klāt un apstājas nepilna soļa attālumā. Vienu ērmīgu drudžainu mirkli man iešaujas prātā, ka varbūt viņš patiešām grasās mani uz atvadām noskūpstīt.

— Es laikam te visu esmu pabeidzis, — viņš saka. Smieklīgi; skaidrs, ka viņš negrasās mani skūpstīt. — Bet, ja būšu kaut ko aizmirsis, pasaki Džeikam, lai atbrauc tam pakal.

Džeiks: Vesta jaunākais (un gandrīz tieši tikpat izskatīgais) brālis no tā koledžas laiku draugu tipa, kas zina visu par manu dzīvi Kalifornijas Universitātē Losandželosā, taču nekad nav ticies ar manu tēvu, kurš dzīvo tikai stundas brauciena attālumā. Tieši Džeiks mani savulaik iepazīstināja ar Vestu; tagad Džeiks būs mana vienīgā atlikusī saikne ar viņu. To iedomājusies, es nedaudz noskumstu, taču tad atceros, ka mājā mani gaida divāns un T-vīrusa zombiji.

— Izklausās labi, — es saku.

— Vai tev ir visu dokumentu kopijas? — viņš jautā. — Mans advokāts visu izskatīja, vajadzētu būt kārtībā, bet gadījumam, ja radīsies kāda problēma, viņa numurs ir ielikts mapē. — Viņš uz brīdi apklust; acis jautājoši ielūkojas man sejā tā, kā, goda vārds, diez vai kādreiz ir gadījies; it kā viņš pirmo reizi censtos mani ieraudzīt. — Mans telefona numurs, protams, nav mainījies. Izlasi visu un piezvani, ja tev radīsies kādi jautājumi.

— Protams. Paldies, ka tu to nokārtoji.

Vests pasmaida, un, kad tas notiek, viņa seja pilnīgi atplaukst. Gribētos zināt, kāpēc viņš to nedara biežāk. Patiesībā varbūt dara gan. Es knapi viņu satieku. Viņš ceļas pirms saullēkta, lai ietu skriet, visas nomoda stundas pavada nodarbībās vai bibliotēkā un ap pusnakti dodas uz sporta zāli. Toties mana dzīve paiet mākslas studijā vai uz viņa — tagad mana — divāna.

Īsti nezinu, ko lai vēl saka, tāpēc mēģinu noslēgt sarunu.

— Apsveicu ar diplomu, Vest. Tu noteikti esi tik laimīgs.

— Absolūti, — viņš atbild, iegrūzdams rokas džinsu kabatās. Lielākoties esmu viņu redzējusi basketbola šortos un bezmaksas maratona sporta kreklos, tāpēc šie pēdējā brīdī uzradušies nobružātie *Levi's* džinsi un ērts pelēks T kreklis mani pārsteidz. Jūtos nedaudz piekrāpta, ka to visu

redzu tikai tagad. Var manīt šauru bokseršortu svītriņu, un es visiem spēkiem cenšos raudzīties tikai viņa sejā.

— Apsveicu arī tevi, — viņš piebilst. — Tālāk uz kaut ko jaunu un lielu.

— Kā tad, — es smiedamās attraucu. — Pasaule ar aizturētu elpu gaida, ko darišu tālāk.

Arī viņš iesmejas, un no šīs skaņas man pār muguru sprakšķēdama pārskrien elektriskā strāva.

Mūs ieskauj neveikls klusums, taču viņš skatās tieši man virsū, un es jūtu, ka nevaru novērsties. Tas ir kā *acu kontakta* acu kontakts. Kā acu kontakta sacīkstes, kā skaitļu virknes iegaumēšana spiegu filmas acu kontaktā, un es turos, lai nepadotos pirmā.

— Nu ko, — viņš beidzot nosaka. — Tad jau laikam tas ir viss.

— Ceru, ka tev būs laba dzīve. — Tas izklausās banāli, tomēr ir domāts no sirds.

— Tev arī. — Vesta smaidīs atkal ievēl acs kaktiņos sīkas krunciņas, un, nolādēts, es patiešām vēlos, kaut būtu redzējusi to biežāk. — Paliec sveika, Anna.

— Paliec sveiks, Vest.

Mēs paspiežam viens otram roku. Viņš pagriežas un iziet uz ielas pie draugiem, kuri iespiežas viņam blakus furgona kabīnē. Viens no viņiem nolaiž logu un pamāj man. Es priecīgi māju preti, lai gan man nav ne jausmas, kas viņš tāds ir.

Sajūtu, ka man blakus kāds nostājas, pagriežu galvu un ieraugu mūsu kaimiņieni Kendi vienā rītakleitā. Viņa vienmēr ģērbjas rītakleitā, tāpēc sen esmu domājusi, ko viņa visu dienu dara. Toties viņa cep satriecošus laima deserta pīrāgus un katru dienu kā pēc pulksteņa ap pusnakti nododas skaļam seksam ar savu vīru Robu, tāpēc var droši apgalvot, ka viņas dzīve ir izdevusies.

— Vai jūs pārceļaties? — viņa jautā, paskatīdamās man garām uz gandrīz tukšo dzīvokli.

— Jā, es izvācos pēc divām nedēļām, — es saku. — Vests aizbrauca nupat.

Jūtu, ka uzmanība no tukšā dzīvokļa pievēršas manam profilam, un, kad viņai uzsmaidu, Kendi zilās acis no raizēm ir kļuvušas apaļas.

— Vēl parāvis, Anna, man nebija ne jausmas. Tev viss labi?

— Nav ne vainas, — es atbildu, noskatīdamās, kā krāvēju furgons nogriežas no ielas un izzūd skatienam.

— Labi, — viņa aizdomīgi nosaka. — Man prieks. — Viņa uzliek plaukstu man uz rokas. — Bet ja tev vajag parunāties, zini, ka esmu šeit, labi?

Lai es uzbrāzmojumā atskārstu, ka izlikties vairs nav jēgas. Esmu tikusi pie bakalaura diploma, un man priekšā ir nezināmu piedzīvojumu pilna dzīve; Vests ir pabeidzis doktorantūru un ir ceļā uz savu spožo, iespaidīgo un nopietno nākotni. Abi esam dabūjuši to, ko vēlējāmies.

— Nē, nē, viss ir lieliski! — es apliecinu. — Es viņu gandrīz nepazīstu. Kendi cieši skatās uz mani.

— Ko?

Norādu uz dzīvokli sev aiz muguras.

— Tas ir ģimenes mājoklis. Viņš bija tikai nejaušs puisis, kuru es apprecēju, lai varētu te dzīvot. Tomēr paldies tev.

Vēl pēdējo reizi uzsmaidījusi, es saspiežu viņas plaukstu, kas nogūlusi uz manas rokas, un pagriežos, lai dotos iekšā. Man jānogalina zombiji.

1.

Anna

Pēc trim gadiem

Ja savulaik koledžā jūs man būtu teikuši, ka divdesmit piecu gadu vecumā mans galvenais ienākumu avots būs nakts kasieres darbs veikaliņā uz ielas stūra, es... nu, varbūt es būtu jums noticejusi. Vidusskolas pēdējā klasē veikusi simt astoņdesmit grādu pagriezienu pēc tam, kad biju atzinusi, ka manas smadzenes nepavelk “zinātni”, un no gatavošanās medicīnas skolai pārmetusies pie mākslas, es joprojām nezaudēju reālistisku apziņu par to, ar ko varētu būt saistīta mākslinieka dzīve. Katrs, kurš studē tēlotājmākslu Kalifornijas Universitātē Losandželosā, sapņo kļūt par nākamo diženo scenogrāfu, tērpu radītāju vai TO jauno talantu mākslas jomā, taču tie no mums, kuru mērķis ir vienkārši “atļauties apmaksāt īri un veselības apdrošināšanu”, apzinās, ka mēs dienā, visticamāk, strādāsim par viesmīlēm, bet vakaros nodosimies gleznošanai kā vaļaspriekam. Tāpēc tam faktam, ka šobrīd ir divpadsmit un četrdesmit četras minūtes nakti un es sēžu Piko bulvāra veikaliņa *Pick-It-Up* kasē, nevis kādā smalkā ballītē brāļojos ar radošo eliti, nevajadzētu pārsteigt nevienu, kur nu vēl mani pašu.

Bet, tā kā mana tēta ārstēšanas izmaksas pamazām pieaug, varbūt nāksies pieaugt arī mani centieniem.

Uzmanīgi pāršķiru lapu izdevumā *US Weekly*, ko esmu aizņēmusies no žurnālu stenda. Te ir redzami daudzi ienesīgi darbi. Vai man pietiek spēju, lai kļūtu par nākamo slaveno mākslas influenceri, par kuru reiz rakstīs sadaļā *Slavenības...* *Viņi ir tādi paši kā mēs!?* Esmu jauna un varu nēsāt T kreklus bez krūštura. Tā ir vismaz puse no visa vajadzīgā, vai ne?

Es iztēlojos:

Instagram *sensācija Anna Grīna pieķerta pie veikala Sprouts ar izspūrušu matu mezglu uz galvas!*

TikTok *zvaigzne Anna Grīna un viņas seksīgais draugs aktieris pieķerti maigojoties pie Soho House kluba!*

Interesanti, cik daudz tāds influenceris mūsdienās var nopelnīt un vai tāpēc ir vērts pazemoties, runājot monologu selfija statīvā pie Pikaso gleznas *Sieviete ar grāmatu* Nortona Saimona muzejā. Vai ir vērts pacietīgi novietot gredzenveida lampiņu tieši vajadzīgajā vietā, lai sev uz plakstiņiem uzzīmētu sīciņus tīģerus, izmantojot tikai vegāniem piemērotus ādas kopšanas produktus.

Šis prāta vingrinājums man ir ļāvis skaidri saprast: esmu pārāk slinka, lai būtu influencerē.

Bet tas nekas. Piecus vakarus nedēļā strādājot šeit, trīs pusdienlaika maiņas Amīra kafejnīcā un šad tad piepelnoties ar suņu izvešanu pastai-gās un asins plazmas ziedošanu brīžos, kad kļūst pavisam grūti, es varu samaksāt īri. Es varu nosegt lielāko daļu tēta veselības apdrošināšanas un ārstēšanas izdevumu. Nekam citam nav nozīmes. Dziļa ieelpa. Pāršķiru lapu un ķeros pie sadaļas *Uzmanieties no bijušajiem!*

— Anna.

Pārliceos pāri kases letei un paskatos uz abām pusēm. Uz sava mazā šaurā kabineta sliekšņa ir nostājies mans priekšnieks Rikijs. Plānie mati krīt pāri zēniskajām acīm, cieši savilktais dūres iespiestas šaurajos gurnos. Viņam mugurā ir *Naruto* T kreklis un sporta bikses ar viņa nesenās mācību iestādes — Hamiltonas vidusskolas emblēmu.

— Jā?

— Vai es varētu uz mirkli parunāt ar tevi?

— Protams. — Es ar īkšķi norādu sev pār plecu uz veikala ieejas pusi. — Gribi, lai es uz dažām minūtēm aizslēdzu durvis?

Viņš papurina galvu.

— Ir viens nakts. No vieniem līdz diviem pie mums vidēji ienāk puse no viena pircēja.

— Skaidrs. — Nolecu no ķebļa, uzmanīgi ielieku žurnālu atpakaļ stendā un aizdejoju pa eju. Rikijs pagājušā gada jūnijā pabeidza vidusskolu, taču neizrādīja nekādu interesi par koledžu un tā pamudināja vecākus piedāvāt viņam izaicinājumu vadīt viņu *Pick-It-Up* veikaliņu Piko bulvāra un Maninga ielas stūrī, kas pavisam burtiski ir iespiests starp *Subway* bistro un *Jimmy John's* sviestmaižu veikalu. Barba un Pols ir divi mani vismīļākie cilvēki visā pasaulē, toties Rikijs kopš tās reizes, kad savā astoņpadsmitajā dzimšanas dienā uzaicināja mani vakariņās un es atteicos, ar mani runā šajā Bargā Priekšnieka balsī. Nopietni.

Atbalstos pret stenderi un atglaužu no sejas pārāk garos, uz pieres apcīrptos matus, kas vairs gandrīz nemaz nav rozā. Man izmisīgi vajag tos apgriezt un nokrāsot, taču pēdējā laikā kaut kas tāds atrodas gandrīz pašās prioritāšu saraksta beigās.

— Ko tu gribi?

Viņš izstiepj izstīdījējušo roku un, mēģinot izskatīties autoritatīvs, norāda uz krēslu sev pretī. Tas līdzinās vienam no vecajiem pamatskolas krēsliem ar ergonomisku plastmasas sēdekli un tērauda caurulīšu rāmi, taču līdz tuvākajai skolai ir vairāk nekā pusjūdze. Šis krēsls kādu dienu uzradās sānielā, un kopš tā laika tas atrodas kabinetā.

— Vai tu, lūdzu, varētu apsēsties?

Es apsēžos, taču pāri plecam atskatos uz veikala telpu. Pat tad, ja Rikijs mani ir izsaucis, kase joprojām ir atvērta ar mana vārda kodu. Tā tikai vēl trūka, lai kāds iebrāztos pa durvīm un aši paķertu visu naudu, kas tur atrodas. Vēl tikai pirms nedēļas tika aplaupīts *Verizone* veikals, kas atrodas trīs mājas tālāk.

— Mēs tiešām nevaram parunāt tur, ārā? Es jūtos neomulīgi, ja veikals tiek atstāts nepieskatīts.

— Nu tas gan ir ironiski.

Pagriežos, lai paskatītos uz viņu. No sava mazā krēsla varu redzēt, ka viņš sēž izteikti augstāk par mani. Kļūst skaidrs, ka tas droši vien ir iecerēts apzināti.

— Ko, lūdzu?

Viņš virpina pirkstos zīmuli. Visi nagi ir apgrauzti, uz labās plaukstas virspuses ir izbalējis Rendija spēļu automātu zāles zīmogs, bet pirkstā — vidusskolas gredzens. Rikijs izslejas un mēģina izskatīties garāks. Pakāpjoties uz kastes, viņa augums ir simt septiņdesmit centimetru. Šī nav mana visrūpīgāk pārdomātā izdzīvošanas stratēģija, taču dažreiz, kad Rikijs izturas īpaši vizdegunīgi, es zīmēju nelielas karikatūras, kurās viņš ir pavisam maziņš sava tēva uzvalkā ar platiem pleciem, un viņa kājas slīkst tēva milzīgajos apavos.

— Ironiski, ka tu izliecies norūpējusies, ka veikals varētu tikt aplaupīts.

— Ironiski? — es noprasu. — Kā tā?

— Es redzēju ierakstu, kurā tu vakar paņēmi košļājamās gumijas paciņu. Un tā arī nesamaksāji.

Samiedzu acis un mēģinu atcerēties. Es tiešām paņēmu košļājamās gumijas paciņu. Apmēram pusstundu pēc savas astoņu stundu maiņas sākuma.

— Kā tu zini, ka es par to nesamaksāju?

Viņš norāda uz novērošanas kameru kabineta kaktā, šķiet, atgādinādamans man, ka novērošanas kameras ir visur. Bet ja viņš zina, ka es tā arī par to nesamaksāju, tātad...

— Tu noskatījies astoņas stundas garu ierakstu ar mani? — es noprasu.

Rikijs sagrozās krēslā. Mākslīgā āda zem viņa iečikstas kā pirdiens. Viņš mēģināja kustību atkārtot bez skaņas efekta, taču neveiksmīgi. Tad nosarcis paskaidro:

— Es uzliku ātrās pārtišanas režīmu.

Es zinu, cik vecas ir šīs novērošanas kameras. Ātrās pārtišanas režīms labākajā gadījumā nozīmē divkāršu ātrumu.

— Tātad tu gribi teikt, ka skatījies, kā es strādāju, tikai četras stundas? Viņš piesarcis noraidoši atmet ar roku.

— Nav runa par to, cik ilgs laiks man pagāja.

Es noriju atbildi, zinādama, ka no tās nebūs nekāda labuma: *Es teiktu, ka četras veltīgi izšķiesta laika stundas ir lielāka resursu zagšana par vienu vienīgu košļājamās gumijas paciņu divu dolāru vērtībā pēc trīs gadus ilga darba veikalā, gluži tāpat kā tava atrašanās šeit kopā ar mani naktsmaiņā, kad pie mums katru stundu ienāk vidēji nulle, komats, pieci pircēji.*

Tā vietā es saku:

— Man vienkārši piemirsās. Man nebija skaidras naudas, un es negribēju maksāt piecu dolāru debeta maksu par maksājumu, kas nepārsniedz desmit dolārus.

— Tev būtu vajadzējis vakar ielikt kases atvilktnē parādzīmi.

— Parādzīmi? Tu domā... uzrakstītu uz papīra?

Viņš pamāj.

— Izritināt kases lenti un uzrakstīt uz tās.

— Kā Kellija būtu to reģistrējusi, atnākot uz darbu septiņos?

— Viņa būtu varējusi man pateikt, ka tu paņēmi košļājamās gumijas paciņu un par to samaksāsi vēlāk.

— Bet tu taču *zināji*, ka es paņēmu košļājamās gumijas paciņu. Tu noskatījies visu ierakstu.

Viņa nāsis ieplešas.

— Runa ir par to, ka mēs nevaram tev uzticēties.

— Rikij, es tūlīt samaksāšu par to košļājamo gumiju. Ak dievs, es te esmu nostrādājusi trīs gadus, un šī ir pirmā reize, kad jums ar mani ir radusies kāda problēma.

Viņš savelk grimasi, kas liecina, ka tā vis gluži nav.

Es atlaižos savā mazajā krēslā.

— Ahā. Skaidrs. Runa ir par mūsu randiņu.

Rikijs paliecas uz priekšu, atbalstās uz apakšdelmiem un saākē pirkstus tā, kā mēdz rīkoties viņa tēvs, būdams Padomdevēja Pola režīmā. Bet Pols varētu man divas stundas lasīt sprediķi par to, kā būt veiksmīgam biznesā, un es tvertu katru vārdu, jo viņš ir harizmātisks un gādīgs, un

ir smagi strādājis, lai Losandželosas centrā izveidotu četru veikalu tīklu. Rikijs savā sešpadsmitajā dzimšanas dienā dabūja *Audi*, bet astoņpadsmitajā — veikalu, un acīmredzot pavada savu vadītāja darba laiku, skatīdamies novērošanas kameru ierakstus par mani tajās dienās, kad uz darbu ierodos svārkos. Tāpēc es neticu nevienam vārdam, kad viņš apgalvo, ka runa nav par mūsu randiņu.

— Patiešām?

— *Runa nav par to*, — viņš uzstāj.

— Tas ir tik stulbi, Rikij!

— Mans vārds ir Deriks.

— Tas ir tik stulbi, *Derik*.

Viņš nosarkst.

— Runa ir par uzņēmuma īpašnieku, kuram radusies problēma ar darbinieku. Man ir ļoti žēl, Anna. Mums nāksies tevi atlaist.

Man ausīs sāk džinkstēt. Augumu ieskauj panikas karstums.

— Tu mani šodien atlaid no darba vienas košļājamās gumijas paciņas dēļ?

— Jā.

— Vai Barba un Pols to zina?

— Mani vecāki par to ir informēti, jā.

Tas ir kā sitiens pakrūtē. Barba un Pols zina, ka Rikijs mani atlaiž no darba par paciņu *Trident* košļājamās gumijas ar arbūza garšu? Un viņiem nav iebildumu? Au.

Rikijs paliecas uz priekšu, lai piesaistītu manu uzmanību.

— Anna? Vai tu dzirdēji, ko es teicu? Atdod savas atslēgas, un es tev pa pastu nosūtīšu pēdējo algas čeku.

Samirkšķinu acis, lai atjēgtos, un saņemos, lai pieceltos.

— Tikai noteikti atrēķini košļājamās gumijas cenu.

— Es to jau esmu izdarījis.

